

[Ulrich.]

ikke saaledes, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet vilde gøre gældende, at Udstykningsarbejdet er gaaet i Staa, ingenlunde. Vi har megen Jord til Udstykning herhjemme, men der er ingen Ansøgere til den Jord. Vi har i Øjeblikket 5 Gange mere Jord, end der er Ansøgere til, og dette skulde jo ikke tyde paa, at der er saa overordentlig stor Trang til at faa udstykket Jord.

Derfor maa jeg ganske tilbagevise den Udtalelse af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at det er paakrævet at forcere Udstykningen. Nej, ingenlunde, det er aldeles ikke paakrævet at faa flere og flere Mennesker ud i Ulykken, og det er det, som sker ved hele den Jordudstyknings, der har fundet Sted i den senere Tid. Det er dette, at man ved gyldne Løfter fra Rigsdagens Side om det eneste saliggørende i at komme i Besiddelse af Jord har faaet Tusinder af Mennesker ud i Forhold, som i Dag er af en saadan Art, at man ikke kunde ønske sin allerværste Fjende at komme ud for noget saadant. Jeg forstaar derfor heller ikke de forskellige Resolutioner fra Husmandsorganisationerne, der vedblivende slaar paa Tromme for en Udvidelse af Udstykningen, de strider i Virkeligheden mod sund Fornuft.

§§ 1 og 2 er enslydende med Forslaget i Fjor, og dem kan vi ikke gaa med til i denne Skikkelse. Bestemmelsen i § 3 om Opkøb af mere Jord kan vi selvfølgelig heller ikke gaa med til, da der ikke i Øjeblikket er Brug derfor. Vi har meget mere Jord, end der er nødvendigt, og det ved den højtærede Minister ogsaa udmærket vel. Den Mængde Jord, der i Øjeblikket er opkøbt i Sønderjylland efter den specielle Lov, der er givet om Anvendelse af indtil 10 Mill. Kr. af Jordfondens Midler, kan man ikke faa udstykket. Staten maa anvende den paa anden Maade, bortforpagte den for en ringe Afgift, og Jordfonden maa bære det dermed forbundne Tab. At komme ind paa noget lignende i det gamle Land kan muligvis være en Fordel for nogle Mennesker, der bliver af med Jordstykker, som de kan undvære, men det vil betyde et Tab for Jordfonden, et Tab, som man ikke har nogen som helst Ret til at paaføre den.

I § 4 foreslaas det, at man skal gaa tilbage til den tidligere Bestemmelse om, at der af Byggelaanene kun skal forrentes de 6 000 Kr. i Stedet for som nu de 8 000. Det er en Hjælpeforanstaltning for disse Brug, men jeg mener, at Hjælpen kan ydes paa anden og bedre Maade, og vi

maa derfor afvise dette Middel, idet jeg ligesom Venstres ærede Ordfører maa mene, at Skavanken ved vor Udstykning er den, at man bygger alt for dyrt. I Virkeligheden opføres der meget større og flottere Bygninger, end der er Brug for paa et saadant Brug. Idet der kun skal forrentes en mindre Del af Byggelaanet, kan det, som Venstres ærede Ordfører udtrykte sig, maaske virke som en Opfordring til at bygge dyrt.

Bestemmelsen i § 5 kan vi selvfølgelig ikke gaa med til. Sporene efter denne Lov skræmmer. Bestemmelsen om, at Ministeren kan opføre Bygninger paa saadanne Husmandsbrug og bagefter afhænde dem til Statsfæste, har vist sig efter den Maade, hvorpaa den er blevet praktiseret, at være en daarlig Fremgangsmaade, saadan som Forholdene i Bjerndrup i Sønderjylland er et afskrækkende Eksempel paa. Vi kender alle den Historie, og jeg skal derfor ikke rippe op i den, den højtærede Minister kender den ogsaa. Disse Bygninger er blevet meget dyrere end andre Bygninger, og derfor kan vi selvfølgelig ikke gaa med til at forlænge en saadan Lov.

Ligesom tidligere er vi villige til at gaa ind i en Forhandling om hele dette Spørgsmaal i et Udvalg, men dersom Regeringen ikke er mere tilbøjelig til at ville rette sig efter andres Ønsker, end det viser sig paa andre Omraader, er der ikke synderlig Udsigt til, at man skulde kunne komme til en Forstaaelse om det foreliggende Forhold.

Af de Bemærkninger, der følger med Lovforslaget, skal jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse følgende. Det er en ganske interessant Udtalelse. Der staar:

„Idet Regeringen maa anse dette Lovforslag saavel som Forslaget til Lov om Statshusmænds Rentebetaling for hjemlet ved den forhaandenværende Landbrugs-krise, saaledes at Forslagene ikke kan betragtes som afgørende for Retningslinier i en fremtidig Husmandslovgivning, har Landbrugsministeren samtidig med Forslagenes Fremsættelse aføsket Landbo-kommissionen Betænkning om en fremtidig almindelig Lovgivning for Oprettelsen af mindre Landbrug, derunder Gartnerier og Havebrug.“

En saadan Udtalelse i Bemærkningerne til et Lovforslag kan selvfølgelig fortolkes paa forskellig Maade. Jeg antager jo ikke, der deri skal ligge en Falliterklæring fra den højtærede Landbrugsminister, gaaende ud paa, at han ikke selv formaar at trække